

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermogeni Episcopo. 101.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μην, οὐδείς δύναται φράσαι, πῶς ἐμ-
 φωλεύει μὲν ταῖς ὕλας, οὐκ ἀναλί-
 πνει δὲ ταύτας, ὅταν δ' εἰς τὸ ἕξω πη-
 δίσῃ, ἀναλωπιὸν γίνεται τῆς τεκου-
 σῆς ὕλης. πεπρασσομένη αἰετὴν ἀ-
 ζόμενος, ἀμῆτε ἐφικτὰ ἔσθι, μῆτε εἰ
 ἐφικτὰ ἦν, μέγα τι συντελέσαι πρὸς
 ἀρετῆν ἠδύνατο. τί γὰρ πρὸς ἀρε-
 τῆν συμβαλεῖται, τὸ ἀειεργάζεσθαι
 ἡλὶς δρόμον, καὶ σελήνης κύκλον, καὶ
 ἀέθρων θέσιν, καὶ γῆς χημά καὶ διάση-
 μα, καὶ ὅσα ἄλλα οἱ δοκησάντες πολυ-
 παραμοιούτες, τῆς μὲν ἀληθείας, καὶ
 τῆς τῶ ὀπίσθεν σοφίας διήμαρτον, εἰς ἀ-
 δολεχίας δὲ τὸν βίον ἐδαπάνησαν.

Ἐρμαγένει Ἐπισκοπῷ. ρα.

Ἐπὶ τῆς οἴης, ὡς οὐδέποτε, εὐαρχίας,
 ἔθ' ὁ πλῆθος ἐπὶ λύμῃ τῆς ἄλλων
 κέκτηται τὴν τῆς χερμάτων ἰχμῶ,
 ἔθ' ὁ σπείρα συμβίους, ἀφ' ἑνὸς πῶ-
 χείων ὑπέστηται τῆς ἰσηρείας. ἀλλ' ὁ
 μὲν ἀειεργάζεσθαι ἀφραδύς, τὸν
 τῆς ἀληθείας κέκτηται νερόμισα γη-
 σαυρὸν. ὁ δὲ πῶτον ἐνδεὴς καὶ τοὺς
 Κροίσους ἔχει θησαυροὺς, πενήσιον κέ-
 κριται, καὶ ἔτε λόγος δύναμις τῶ ἀ-
 δέχασθαι φρόνησιν ἀφελκεῖ τῆς ὀρθῆς
 κρίσεως. ἔτε ῥήτορος δεινότης κατασο-
 φίζεται τῶ ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀκλινηὶς
 ἔσκει ἢ σὴ ψυχῇ, καὶ γὰρ τὸ διχασθῆναι
 τοῖς κρινόμενοις βραβεύεται. τοῖστος
 δ' ὦν ἐν ταῖς ψήφοις τῆ φιλαθροπία
 πλέον σαυτὸν νενίκηκας, ἢ ὅσα διχασθῆ-
 σῆς τῆς ἄλλης ὑποφρόνησας. διὸ
 καὶ καταθνήσκῃν ἑαυτὰς αἰ πόλεις αἰ
 τυραννίδων, ὡν μία τυγχάνει καὶ ἡ
 Πηλεσιωτῆς. τῆς γὰρ ἐναντία σπει-
 ράμηναι, τοὺς μὲν ὑπὸ σοῖ τελοῦν-
 τας μακαρίζουσιν, ἑαυτὰς δὲ ταλανί-
 ζουσιν. ὁ γὰρ μωρίων πτωχίων ἀξίους
 εἰ χερμάτων ἔχει, ἀποβλεπὸς παρ' ἐ-
 κεινοῖς καὶ ἀειμάχτος. ὁ δ' ἀρετῆ
 κομῆς εἰπένης εἶναι, ἔμνονον ἐν τοῖς ἀπ-
 μοῖς τελεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλεῖται.
 ἐν δὲ ταῖς κρίσεσιν ἔπασθ' ἔχουσὸς ῥέπφ,

explicare queat, quonam pacto in lignis
 quidem delitescit, nec tamen ea absumit,
 cum autem foras profuerit, materias eas,
 ex quibus procreatus est, absumit, define
 quæso ea perferuari, quæ nec comprehē-
 di possunt, nec, si possēt, magnum aliquod
 momentum ad virtutem afferre possent.
 Quid enim ad virtutem allaturum est, si
 quis solis cursum, & lunæ orbem, & stel-
 larum situm, & terræ figuram ac spatium
 inquirendum suscipiat, aliâque omnia,
 quæ homines suo iudicio sapientes & eru-
 diti, curiosè indagantes, à veritate quidem
 & vera sapientia exciderunt, in nugis au-
 tem & sermonum ineptiis vitam con-
 sumpserunt.

Hermogeni Episcopo. ΙΟΙ.

In probo tuo imperio, vir sanctissime,
 nec diues ad aliorum perniciem, pecunia-
 rum vim possidet, nec qui in paupertate vi-
 uit, causæ ex æquo dicendæ potestate ob-
 egestatem priuatur: verum is quidem, qui
 iuris & æqui opibus munitus est, veritatis
 thesaurum possidere iudicatur, qui autem
 his caret, etiam si Cræsi thesauros habeat,
 inops esse censetur: ac neque sermonis fa-
 cultas incorruptam prudentiam à recto
 iudicio abstrahit, nec oratoris eloquentia
 veritatem eludit: verum anima tua firma
 consistit, precum ius, iis, qui in iudicium
 adducti sunt, tribuens. Porro cum in ferē-
 dis sententiis talis sis, benignitate rursus
 magis teipsum superasti, quàm quantum
 iustitiæ laude alios præteris. Ac propterea
 vicem suam lugent vrbes eæ, quæ tyranni-
 de opprimuntur: quarum vna est Pelusium.
 Etenim contraria experientes, eos quidē
 qui tibi subsunt, beatos iudicant: se autem
 miseros & infelices. Nam qui sexcentis
 suppliciis dignus est, si opes habeat, con-
 spicius apud illos & potens est: qui autem
 virtute floret, si pauper sit, non modò inter
 infames censetur, sed etiam insidiis appe-
 titur. In iudiciis autem, quò aurum ver-
 git, illuc etiam sententia propendet: ac ius
 quidem violatur, iniquitas autem domi-
 natur, atque in omne contumeliæ genus

V ij

prorumpit. Quæ cum ita sint, Deum precare, ut aut eiusmodi pestes ad meliorem mentem se conuertant, aut ij, qui ipsis subsunt, in libertatem asserantur.

Ammonio. 102.

Quoniam nimia amicitia suspicione carere minimè videtur, diuino metu temperetur: utrumque in nobis abundet, nempe & Dei metus, & amicorum amor: ille improbas suspiciones eliminans, hic charitatem ac beneuolentiam bonorum omnium matrem pariens. Nam cum Dei metu temperatum atque permixtum Dei amorem habemus, omne bonorum genus in nobis pullulat.

Theodoro Scholastico. 103.

Non qui vi copiam dicendi, verum propulsat, ô sapiens, laudem meretur: sed qui purè planèque illud eloquitur. Eaque de causa, ipse quoque, quod scire aues, perspicue dicam. Facilia & prona per diuinum aduentum certamina reddita sunt, ut pugnantem victoriam adipiscamur, non autem ut gratiæ magnitudine ad ignauiæ occasionem abutamur.

Sereno. 104.

Ne illud te ad arrogantiam erudiat, quod hostem superaris. Compluribus enim præstantia furentibus, ut qui per omne vitæ tempus trophæa statuisent, eoque nomine gloriantibus, nec vnquam inferiores se fore atque expugnatum iri expectantibus, felicitas ea quæ videbatur, perspicue in peius cessit.

Eidem. 105.

Multis secundi successus, quibus primum vti fuerant, infinitorum malorum causam attulerunt. Nam cum vnum aut alterum nullo suo merito trophæum cre-

σπεῖται ἢ ψῆφος νεύει, τὸ μὲν δίκαιον ἀδικεῖται, ἢ δ' ἀδικία κρατεῖται παροινῆ. εὐξατοίνω ἢ τὰς τοῖς τυχεύουσιν μετὰ μεταγνώσασθαι, ἢ τὰς ὑπερήκους ἐλευθερωθῆναι.

Αμμονίου. ρβ.

Ἐπειδὴ οὐκ ἔστι ὑποψίας εἶναι δεκτικῆς ἢ ἀγαθῆς φιλίας, κινῶσθαι τῷ θεῷ φόβῳ, ἢ ἀμφοτέρω βρούει ἐν ἡμῖν, καὶ ὁ τὰ θεῶν φόβος, καὶ ὁ τῆς φιλίας πόθος. ὁ μὲν τὰς πονηρὰς ὑποψίας ἐξοστρακίζων, ὁ δὲ τὴν ἀγάπην, τὴν πάντων τῆς ἀγαθῶν μητέρα τίπτων. ὅταν γὰρ κεκραμῶν φόβος θεῶν τὸν πόθον ἐκράμῃ, πάντ' ἐν ἡμῖν βλαστᾷ τὰ ἀγαθὰ.

Θεοδώρου σχολαστικῷ. ργ.

Οὐχ ὁ δεινότητι καὶ δυνάμει λόγων, ὠσπέ, τάλιθες ἀγκυρόδρομος, ἐπαίνων ἄξιος, ἀλλ' ὁ ἀπεχνῶς αὐτὸ φράζω. διὸ δὴ καὶ αὐτὸς σαφῶς ὁ βούλει μαθεῖν, λέξω. εὐκολα γέροντι ἐκ τῆς θείας ἐπιφοιτήσεως τὰ παλαίσματα, ἵνα νικήσῃ ἀγωνίζομενοι, ἔχ' ἵνα τῷ μεγέθει τῆς χάριτος τῶν βαθυμίας ὑποθεσῖν ἀποχρησάμεθα.

Σερένου. ρδ.

Μὴ τῷ ἐχθρῷ κεκρατημένα, εἰς ἀλαζονίαν σε σπαιδοτεβείτω. πολλῆς γὰρ ὑπὸ μεγαλαυχίας μεμνησὶ, ὡς ἀπαῖσαι τὸν χρόνον τρώπαια γήσασι, καὶ φιλοπνευμονοὶ ἐπὶ τούτοις, καὶ μὴ νομίζουσιν ἔλαττον ἔξαι, μηδὲ ἀλώσασθαι ποτε τρωσοδοκῆσαι, ἢ δοκῶσα εὐπεραγία εἰς τὸ χεῖρον ἀειφαίως τρωσεχρησε.

Τῷ αὐτῷ. ρε.

Πολλοῖς ἀπὸ ἀρχῆς ἐπιτυχίας κερῶν ἀμυθῆτων γεγονῶσι τρωσενοι. ἐν γὰρ πρῶτῳ δὲ δεύτερον παρὰ τὴν ἀξίαν γήσαντες τρώπαιοι, ἀτε χωρησῶσιν αὐτῆς εἰς